

Η «σχεδία» της υποστηριζόμενης εργασίας

Στεκόμαστε αρωγοί στην απασχόληση, παρακολουθούμε ένα ταξίδι μέσα στην τρέλα, θέτουμε υποψηφιότητα για το Όσκαρ καλύτερης ξενόγλωσσης ταινίας, βγαίνουμε βόλτα στην Τσιμισκή με ένα μετάλλιο στο στήθος, βιώνουμε το «κραχ» της παιδικότητας, διασταυρώνουμε τα ξίφη μας για την αλλαγή της ώρας, ανασύρουμε τις μνήμες πίσω από τις σκαλωσιές και μνημονεύουμε τα χιλιάδες θύματα των πύρινων συμφορών για τα οποία σπάνια μιλάει κανείς.

Αυτά και άλλα πολλά μόνο στη «σχεδία» Οκτωβρίου 2017 (τεύχος #52).

Από την Τετάρτη 27 Σεπτεμβρίου στους δρόμους της πόλης.

Βέρμοντ, 1983. Το Υπουργείο Υγείας της αμερικανικής πολιτείας θα χρηματοδοτήσει την ίδρυση 16 μη κερδοσκοπικών φορέων που παρέχουν συμβούλους απασχόλησης για να βοηθήσουν άτομα με κάθε είδους αναπηρία να επιλέξουν και να παραμείνουν σε μία αμειβόμενη θέση εργασίας. Τα αποτελέσματα του συγκεκριμένου μοντέλου θα αποδειχθούν άκρως θεαματικά. Το ποσοστό απασχόλησης των ατόμων με αναπτυξιακές διαταραχές θα εκτοξευθεί στο 48%, όταν ο μέσος όρος στις ΗΠΑ δεν υπερβαίνει το 19%. Το αμερικανικό παράδειγμα θα ακολουθήσουν ολοένα και περισσότερα ευρωπαϊκά κράτη, αναπτύσσοντας εθνικές στρατηγικές για την προώθηση της υποστηριζόμενης απασχόλησης. Αντιθέτως, στη χώρα μας, ελλείπει μια κεντρικά σχεδιασμένη και συστηματική πολιτική για την υποστηριζόμενη εργασία, είναι μετρημένες στα δάχτυλα δομές ψυχικής υγείας, κοινωνικοί συνεταιρισμοί και εξειδικευμένα κέντρα προστασίας νέων με νοητική υστέρηση που έχουν αναλάβει το ρόλο της πλαισιωμένης επαγγελματικής ένταξης κοινωνικά αποκλεισμένων συνανθρώπων μας. «Η αρωγή στην απασχόληση», είναι ο τίτλος του σχετικού ρεπορτάζ της «σχεδίας».

«Ταξίδι μέσα στην τρέλα». Η Έλιν Σακς, η πρώτη καθηγήτρια πανεπιστημίου με σχιζοφρένεια, μιλάει για τη ζωή της, την ανάγκη να καταπολεμηθούν ο στιγματισμός και οι προκαταλήψεις, αλλά και για τα πράγματα που την κάνουν να νιώθει δυνατή, ελπίζοντας, ότι, έτσι, θα βοηθηθούν και άλλοι άνθρωποι που έχουν κάποια ψυχική ασθένεια. «Λένε ότι δεν υπάρχουν άλλοι σαν κι εμένα, τόσο υψηλής λειτουργικότητας. Αυτό δεν είναι αλήθεια. Απλώς φταίει ότι το στίγμα είναι τόσο μεγάλο, που τα άτομα με ψυχικά νοσήματα δεν βγαίνουν στο προσκήνιο. Νομίζω πως είναι λάθος να λένε οι γιατροί στους ασθενείς με σχιζοφρένεια να περιορίσουν τις προσδοκίες τους. Εμένα μου είχαν πει να πιάσω δουλειά ως ταμίας σε ένα μαγαζί», υπογραμμίζει, ανάμεσα σε άλλα, η αμερικανίδα ακαδημαϊκός στη συνέντευξή της.

«Η πλατεία της ξενιτιάς». Ο σεναριογράφος της ταινίας «Amerika Square», η οποία είναι και η ελληνική υποψηφιότητα για τα Όσκαρ μιλάει στη «σχεδία» για την Αθήνα της ξеноφοβίας, των προσφυγικών ιστοριών πόνου, αλλά και της αλληλεγγύης. «Πιστεύω ότι σε μεγάλα τμήματα του πληθυσμού υπάρχει αυτό που θα λέγαμε υπόκωφος ρατσισμός, μια προδιάθεση ενάντια στο ξένο και το διαφορετικό, δεν έχουμε μάθει να το δεχόμαστε», σημειώνει, μεταξύ άλλων, στη συνέντευξή του ο Γιάννης Τσίρμπας.

Μια ξεχωριστή παρέα ανθρώπων ταξίδεψαν μέχρι το Όσλο, διέπρεψαν στα γήπεδα και

επέστρεψαν, έχοντας αποδείξει πρώτα στους εαυτούς τους ότι μπορούν και θα τα καταφέρουν. Και αν στην περσινή διοργάνωση της Γλασκώβης, τα μέλη της αποστολής κάλυπταν σχεδόν όλα τα ηλικιακά γκρουπ, στο φετινό Παγκόσμιο Κύπελλο Αστέγων στα γήπεδα της Νορβηγίας, η ομάδα αποτελούνταν κυρίως από νέα παιδιά. Πέρσι, στην καλύτερη επτάδα συμπεριλήφθηκε η πορτιέρο μας η κ. Στέλλα. Φέτος, ήταν η σειρά του Αποστόλη να μπει σε αυτό το ακόμη πιο ξεχωριστό κλαμπ. Βραβεύτηκε, και μαζί του βραβεύτηκε όλη η αποστολή. Ο Αποστόλης, μέχρι την προσγείωση του αεροπλάνου στην Αθήνα, εξακολουθούσε να φορά με καμάρι το πολύτιμο μετάλλιο-αναγνώριση στο στήθος. Πολύ πιθανόν να το φορά ακόμη εκεί στην Τσιμισκή όπου στέκεται καθημερινά για να πουλήσει τη «σχεδία». «Στην Τσιμισκή με το μετάλλιο», είναι ο τίτλος του σχετικού θέματος.

«Το “κραχ” της παιδικότητας». Στη Νέα Υόρκη, ο αριθμός των μαθητών που ζουν υπό συνθήκες αστεγίας, επηρεάζοντας σε δραματικό βαθμό τις ευκαιρίες μόρφωσής τους, ξεπερνάει τις 100.000, ενώ εκτιμάται ότι ένας στους επτά μαθητές στην αμερικανική μητρόπολη θα μείνει άστεγος για ένα σημαντικό χρονικό διάστημα κατά τη διάρκεια αυτής της κρίσιμης περιόδου για τη ζωή του. Την ίδια ώρα, το δημοτικό πρόγραμμα ίδρυσης 225 νέων ξενώνων φιλοξενίας αστέγων προχωράει με εξαιρετικά αργούς ρυθμούς, εν μέρει λόγω των αντιδράσεων των περιοίκων, που φοβούνται ότι θα υποβαθμιστεί η γειτονιά τους.

Το αρχοντικό στο οποίο έζησε ο ποιητής Ναπολέων Λαπαθιώτης στα Εξάρχεια, ο αποκαλούμενος και «Έλληνας Όσκαρ Ουάιλντ», χαρακτηρίστηκε διατηρητέο ιστορικό και αρχιτεκτονικό μνημείο το 1984. Έκτοτε, δεν έχει υπάρξει, ωστόσο, καμία παρέμβαση στο οίκημα. Είναι τις μνήμες πίσω από την εγκατάλειψη και τις σκαλωσιές του επιβλητικού νεοκλασικού που ανασύρει η «σχεδία».

«Η ψυχή σε ακινησία». Πώς είναι δυνατόν στα θύματα των πυρκαγιών να μην προσμετρώνται τα χιλιάδες ζώα που καίγονται, αναρωτιέται, δικαίως, με θυμό, ένας αναγνώστης της «σχεδίας». «Θα περιμένω κάποτε να ακούσω από κάποιον από τους διάφορους “αρμόδιους της ζωής” να μνημονεύει, έστω από στατιστικό χρέος, και όλα αυτά τα αναρίθμητα ζωντανά θύματα των πύρινων συμφορών», σημειώνει.

«Μια ώρα δύσκολη». Υποστηρικτές και ενάντιοι διασταυρώνουν τα ξίφη τους για τις θετικές και αρνητικές επιπτώσεις της καθιερωμένης αλλαγής της ώρας δυο φορές το χρόνο. Και ενώ κανείς δεν μπορεί να πει με σιγουριά αν είναι καλό ή κακό να αλλάζουμε την ώρα, λιγότερο από το 40% των χωρών του κόσμου χρησιμοποιούν τη θερινή ώρα, την ίδια στιγμή που στις ΗΠΑ 11 πολιτείες έχουν ζητήσει να την εφαρμόσουν μόνιμα.

Ακόμη, επιστρέφουμε στη Δημητσάνα της δεκαετίας του '20 μέσα από την ιστορία ενός κλαρίνου και κάνουμε νέες εγγραφές στο τακτικό ημερολόγιο της «σχεδίας». Οι «Ακροβάτες» Ελένη Πασσά και Κώστας Νικολάου αφηγούνται στιγμές από την κοινή τους προσωπική και καλλιτεχνική πορεία. Ο Γιώργος Μπαζίνας εξηγεί πώς ένας απλός περίπατος μπορεί να οδηγήσει σε σαράντα χρόνια μίζερου εργασιακού βίου. Ο φακός του Γιάννη Ζινδριλή καταγράφει στιγμιότυπα από τη μεγάλη γιορτή της «σχεδίας», ενώ κορυφαίοι έλληνες γελοιογράφοι σχολιάζουν με το πενάκι τους αυτά που συμβαίνουν γύρω μας και μέσα μας. Κλείνουμε τραπέζι σε έναν παλιό καφενέ σε μια γειτονιά του κέντρου της πόλης, ο οποίος χαρακτηρίζεται από τη συνύπαρξη των γενεών, την ιστορική συνέχεια και τη μετρημένη οικειότητα, ενώ δοκιμάζουμε ρύζι με φασόλια και τηγανητό κρέας από έναν προγραμματιστή από το Εκουαδόρ, που από τις ξύλινες κατοικίες του Γουαγιακίλ θα βρεθεί «μετανάστης του έρωτα» στην Αθήνα.

Αυτά και άλλα πολλά. Στο τεύχος #52 της «σχεδίας» (Οκτώβριος 2017), που κυκλοφορεί

στους δρόμους της πόλης από την Τετάρτη 27 Σεπτεμβρίου 2017.

Υπενθυμίζεται ότι η «σχεδία», όπως συμβαίνει με όλα τα περιοδικά δρόμου του πλανήτη, δεν πωλείται στα συνήθη σημεία διάθεσης Τύπου (περίπτερα κ.λπ.). Πωλείται αποκλειστικά και μόνο στους δρόμους της πόλης από διαπιστευμένους πωλητές. Οι πωλητές αυτοί προέρχονται από ευάλωτες πληθυσμιακές ομάδες: Άστεγοι, άνεργοι και γενικώς άνθρωποι που αποδεδειγμένα ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας. Είναι άνθρωποι που βιώνουν με τον πιο σκληρό τρόπο τις συνέπειες της οικονομικής και κοινωνικής κρίσης που μαστίζει την ελληνική γη. Από την τιμή πώλησης του περιοδικού (3,00 ευρώ), το 50% (δηλαδή το 1,50€) πηγαίνει απευθείας στον ίδιο τον πωλητή.

«112 εφημερίδες δρόμου, 41 χώρες, 5 ήπειροι, 14.000 άστεγοι πωλητές, 6.000.000 αναγνώστες, 1 φωνή ενωμένη ενάντια στη φτώχεια» είναι το σύνθημα του Διεθνούς Δικτύου Εφημερίδων του Δρόμου (International Network of Street Papers – INSP, www.insp.ngo).

ΥΓ.: Να θυμάστε, επίσης, ότι οι πωλητές της «σχεδίας» δίνουν και απόδειξη. Σας παρακαλούμε θερμώς να μην ξεχνάτε να την παίρνετε!

25/09/2017